

Lifvad af denna tanke vågar jag värdsammast hemställa,

att Riksdagen behagade besluta skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utredning och förslag rörande statsbidrag till förbättrad vård åt sådana ekonomiskt vanlottade sinnessjuka och idioter, hvilka stå utanför den statshjelp, som lemnas genom hospital, asylor eller bildningsanstalter för sinnesslöa.

Stockholm den 25 januari 1898.

J. G. Hazén.

N:o 54.

Af herr **J. Byström**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring af § 12 mom. 1 i förordningen om försäljning af vin och maltdrycker m. m.

Ehuru det ej är särdeles länge, sedan "Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående försäljning af vin, maltdrycker, kokadt kaffe och andra tillagade icke spirituösa drycker" utfärdades, hafva dock flera ändringar af densamma behöft göras, och flera förklarande kongl. resolutioner ha måst afgifvas.

En bland de paragrafer, hvilka i denna lag ej kunna anses tillfredsställande, är § 12, som bestämmer om straff för den, som utan vederbörlig tillåtelse utskänker vin och maltdrycker. Dessa straffbestämmelser, som vid den tid, då förordningen gafs, möjligen kunde anses nog afskräckande, äro nu alldeles icke tillräckligt effektiva. Bland annat har penningvärdets oupp-

hörliga sjunkande bidragit till, att 200 kronors böter nu ej kunna betraktas såsom lika strängt straff, som detta belopp ansågs vara ett par tiotal år tillbaka. Dessa bötesbestämmelser kunna därför nu knappast anses annat än som ett slags "high license"-system. Åtminstone tyckas ölets och vinets lönkrögare uppfatta saken så; ty huru många gånger åtskilliga af dem än må bötfällas, så fortfara de ändå att sälja rusdrycker. Som en illustration härpå må anföras, att en af de qvinnor, som i Stockholm idka oloflig utskänkning af öl och vin, har dömts af polisdomstolen icke mindre än tjugusex gånger till böter, och likväl fortfar hon med sin förderbringande utskänkningsrörelse. Hon betraktar tydligen böterna blott som ett slags skatt på hennes yrke. Härom skall jag, om det anses lämpligt och behöfligt, lemna vederbörande utskott utdrag ur polisdomstolens protokoll.

Att lönkrögriet är en verklig landsplåga, torde en hvar inse, och att det utöfvas i ganska stor utsträckning på åtskilliga ställen i vårt land, torde likaledes vara bekant.

Denna olofliga utskänkningsrörelse skulle, enligt mitt förmenande, åtminstone i någon mån hämmas, om lagbestämmelserna skärptes. Antingen borde straffet för hvarje gång, den brottslige varder fäld, höjas så, att det blefve omöjligt att kunna fortsätta med den olofliga affären, eller ock borde de bötesbelopp, som den ifrågavarande paragrafen angifver, höjas derhän, att de ingifva mera respekt för lagen, än hvad nu är fallet.

Då det emellertid torde strida mot de principer, på hvilka denna och liknande lagar äro byggda att hafva mera än tre straffgrader, så återstår väl endast att höja bötesbeloppen, och anser jag, att de då böra höjas till minst sitt dubbla nuvarande belopp.

På grund af hvad jag sålunda anført, ber jag vördsamt att få hemställa,

att Riksdagen behagade hos Kongl. Maj:t begära sådan ändring af § 12 mom. 1 i Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående försäljning af vin, maldrycker, kokadt kaffe och andra tillagade, icke spirituösa drycker af den 24 oktober 1835, att den måtte få följande lydelse:

1. Den som, utan att hafva i stadgad ordning der-till erhållit rättighet, i stad eller på landet utskänker vin eller maldrycker eller på landet idkar försäljning af vin eller maldrycker för afhemtning till mindre belopp än tio liter, böte första gången från och med tio till och med ett hundra kronor och andra gången från ett hundra till och med två hundra kronor. Sker det tredje gången eller oftare, vare bot från två hundra till och med fyra

hundra kronor. Har förbrytelse, hvarom nu är sagdt, skett å sön- eller helgdag, ökas straffet med böter från och med tio till och med femtio kronor.

Idkar någon sådan försäljning, som i 8 § är nämnd, utan att hafva derom gjort anmälan eller dertill erhållit tillstånd, efter som för hvarje fall är stadgadt, eller öfverskrider någon den rättighet till sådan försäljning eller till utskänkning af vin eller maltdrycker, han erhållit, böte från och med tio till och med fyratio kronor.

Om remiss till vederbörligt utskott hemställas.

Stockholm den 26 januari 1898.

J. Byström.

N:o 55.

Af herr **L. P. Mallmin**, angående ändringar i vissa paragrafer af konkurslagen.

I afsigt att åstadkomma någon ändring i utgifterna för de personer, hvilka äro nödsakade att verkställa en betungande legal annonsering, väcktes af en numera affiden ledamot af Riksdagens Andra Kammare år 1895 motion derom, att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om utredning, om och i hvilka fall inskränkning eller minskning i den nu genom lag och författningar anbefalda legala annonseringen må ega rum. Lagutskottet, som behandlade denna motion, fann det nuvarande tillståndet i fråga om legal annonsering *vara mindre tillfredställande* och ansåg *en förändring vara önskelig* ur synpunkten dels att söka åstadkomma »minskning i kostnaden för vederbörande annonsör», dels ock hufvudsakligen af den anledning, att det nu stadgade annonseringssättet ej medförde den dermed åsyftade verkan — att